

Italijanska avantura

Planinsko društvo Polet iz Šentruperta je tudi letos organiziralo poletni pohodni tabor, tokrat v osrčje apeninskega polotoka in Sicilijo. Udeležilo se ga je 17 pohodnikov, ljubiteljev gora, popotnikov in avanturistov. Skupino sta vodila vodnika Damjan in Bojan. Da je vse potekalo, kot je treba, je poskrbel prevoznik Weber iz Sevnice, ki ima malo drugačen avtobus, kakor smo ga bili navajeni do sedaj. Avtobus lahko sprejme 20 potnikov, saj je polovica prostora predelana v ležišča. Tako je potovanje hitro in udobno, saj smo lahko med vožnjo po svoji želji sedeli ali ležali, ponoči pa ni težav z iskanjem prenočišč. Za ostale nujne stvari smo potniki in vodstvo poskrbeli sami. Kuhali smo v skupinah, se na tak način družili in zabavali. Seveda pa smo tudi pokusili jedi slovite italijanske kuhinje po različnih mestih, kjer smo se ustavljali.

Popotovanje smo pričeli 7. 7. 2007 v Šentrupertu. Malo po polnoči smo se začeli zbirati na osrednjem trgu v Šentrupertu. Ob klepetu in nalaganju prtljage v avtobus so nas spremljali zvoki harmonike.

Že na začetku poti je bilo zabavno. En potnik se nam je pridružil v Trebnjem in šest v Ljubljani, potem pa je avtobus s polno zasedbo odbrzel dogodivščinam naproti. Mejo smo prestopili v Fernetičih in imeli do Rima krajše postanke za lakoto, žejo ...

Vodja potovanja, Damjan, in skupina, ki je projekt pripravljala, si je potovanje zamislil kot dvoje: osvojiti najvišji vrh Apeninov v pogorju Gran Sasso – Corno Grande, vzpon na štiri vulkane, in sicer Vulkano in Stromboli na Liparskih otokih, Vezuv nad Neapljem in Etno na Siciliji; drugi del je zajemal turistične znamenitosti od Rima do Sicilije, ki je bila naš končni cilj.

Osmico smo začeli risati v Bomarzu, s filozofskim sprehodom po parku pošasti govorečem o ljubezni, smrti, spominu in resnici. Postavljen v spomin na izgubljeno ljubezen z grobnico v sredini nas spomni na še večjo umetnino, Taj Mahal. Sledi vožnja mimo Rima proti izhodišču za prvi vrh. Vsak osvojen vrh je bil doživetje zase. Če začnem samo s fantastično večerno vožnjo na Campo Imperatore, z jutranjo hojo na markantni Corno Grande (2.912m), kjer je celotna skupina uživala ob veličastnih pogledih na hrbet Apeninov. Po osvojenem vrhu se vozimo proti Neaplju, tam nas čaka samostan Monte Cassino, ki pa je vse več kot to. Tu je deloval sv. Benedikt, ustanovitelj istoimenskega krščanskega reda, tu so se bile zgodovinske bitke, med njimi zadnja med drugo svetovno vojno, kjer so zavezniki samostan porušili do konca, da bi lahko iz ruševin zrastle še mogočnejši, takšen, kot je do detajlov obnovljen še danes. Nočna vožnja nas pripelje do vznožja vulkanskega žrela Vezuva. Tu se prvič srečamo z žvepljenimi plini in vročo paro, kot bi nas hotel pripraviti na Vulkano čez dva dni, kjer smo se dobesedno dušili v žvepljenih plinih. Tam je nastala tudi šala našega predsednika vinogradnikov, da se nas ob toliko žvepla še dolgo ne bo nobena bolezen prijela. Od žvepla pregreti ob kopanju v žvepljenih vrelih na Liparskem otočju smo se odpravili na tržnice Palermo, središča Sicilije, kjer smo uživali mediteranski melos in prave lepote arhitekture ob stičišču dveh plošč in kultur. Slikoviti mozaiki cerkve Monreale in stare Rimske Ville del Casale so nas popeljali skozi žitna polja notranjosti do parkirišča na 2.000m nad morjem, ob fantastičnem večernem razgledu ob vznožje najaktivnejšega vulkana v Evropi, Etne. Gledati v čez dva kilometra globoko žrelo Etne na 3.200m nadmorske višine je kot gledati v pekel, občutki, ki smo jih doživeli, so neopisljivi. Kot nagrada vročini in žveplu je bila dolina Alcantara, s mogočnimi granitnimi klifi in kanjonom, vsekanim med njimi. Kopanje v hladni vodi je bila prava osvežitev. Tisti dan smo impresirani zapustili Sicilijo, da bi lahko naslednje dni lahkotno prekrizarili škorenj nazaj do Slovenije. Vožnja po cesti Sorentskega polotoka do Amalfija je bila za vse nas nepozabno doživetje, prav tako kot tudi uživanje na plaži mondenega letovišča v Sorrentu in pitju odličnega belega vina. Z nostalgijo smo od daleč opazovali krater Vezuva, saj smo ta večer zapustili zahodno obalo Italije in se odpravili na

njen vzhodni del, kot nalašč skozi tunel pod Apenini in natanko pod vrhom pred nekaj dnevi osvojenega Corna Grande. Ogled jame Frassassi nas je očaral. Po besedah lokalne vodičke je jama stara okoli milijon štiristo tisoč let, odkrili pa so jo v osemdestih letih prejšnjega stoletja. Dolga je 23 kilometrov, za turistični ogled pa vodijo dva kilometra. Kot vsaka jama je tudi ta prelepa. Mogočne jamske tvorbe predstavljajo svet v malem. Občudovali smo Niagarske slapove, severnega medveda, kamelo, dromedarja, slanino in še in še. Na poti domov smo se ustavili še v San Leu, mestu in trdnjavi, ki s svojo silovitostjo kraljuje na vrhu skale. V trdnjavi je po prostorih prikazan nastanek in življenje tega mesta; nekateri so bili navdušeni nad zbirkami orožja, drugi so podoživljali življenje in trpljenje v nekdanjih mučilnicah, tretji so občudovali trdnjavo kot arhitektonsko umetnino ...

Doživetja na potovanjih bogatijo duha in izpolnijo naše sanje – doživeti sanje pa je kot spustiti duha iz kletke strahu in neizpolnjenih pričakovanj.

Pa pojdite še vi kdaj z nami...

Zapisala Poletovca Marija in Damjan